

Sygn. akt I C 1249/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Ligoń – Krawczyk

Protokolant koordynator prawny Dagmara Schulta

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o odszkodowanie

I. oddała w powództwo,

II. zasądza od A. S. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt 1249/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 sierpnia 2013 r. A. S. wniósł przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W. o zasądzenie od powoda na jego rzecz kwoty 16.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości należącej do powoda na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., kwoty 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rewitalizację akustyczną nieruchomości należącej do powoda, konieczną w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał, iż nieruchomość będąca jego własnością znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W. ustanowionego uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, a przedmiotowa nieruchomość znajduje się na linii samolotów startujących i lądujących w (...), w związku z czym konieczna jest wymiana izolacji akustycznej w celu zmniejszenia hałasu docierającego do wnętrza budynku, a także naprawienie szkody wynikającej z obniżenia wartości nieruchomości. Jako podstawę swoich roszczeń powód wskazał art. 129 § 2 ustawy Prawo Ochrony Środowiska (pozew – k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 grudnia 2013 r. pozwane Przedsiębiorstwo Państwowe (...) wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż powodowi nie przysługuje legitymacja procesowa czynna do wystąpienia z niniejszym roszczeniem, ponadto wskazano na upływ terminu zawitego na zgłoszenie roszczenia przez powoda, a także podano, iż uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie wprowadzono na terenie nieruchomości powoda nowych ograniczeń w stosunku do

tych obowiązujących na mocy rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r., zgodnie z którymi nieruchomość powoda znajdowała się już wówczas na terenie obszaru ograniczonego użytkowania, co w ocenie pozwanych oznacza bezpodstawność dochodzonych roszczeń (odpowiedź na pozew – k. 30-50).

Na rozprawie w dniu 8 lipca 2014 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie (protokół – k. 275-277).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. jest właścicielem nieruchomości położonej przy ul. (...). (odpis księgi wieczystej nr (...) – k. 12-17).

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 r., nieruchomość powoda została umieszczona w obszarze ograniczonego użytkowania. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276, - k. 59-60).

Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy tej uchwały przedmiotowa nieruchomość nadal pozostawała w obszarze ograniczonego użytkowania. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 roku, Nr 128, poz. 4086 z załącznikiem – k. 266-267).

Pismem z dnia 18 lipca 2013 r. A. S. wezwał Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. do zapłaty kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia wezwania do dnia zapłaty, w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od dnia jego otrzymania. Powód wskazał, iż na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. ustawy Prawo ochrony środowiska domaga się odszkodowania z tytułu utraty wartości ww. nieruchomości oraz kosztów rewitalizacji akustycznej usytuowanych na niej budynków oraz wypłaty odszkodowania w wysokości 60.000 zł tytułem rewitalizacji akustycznej budynku (pismo – k. 8-11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, będących załącznikami do pozwu, odpowiedzi na pozew i dalszych pism procesowych stron, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy. Dowody te wzajemnie się uzupełniają i brak jest zdaniem Sądu przesłanek do odmówienia im mocy dowodowej i wiarygodności w zakresie, w jakim stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z obrotu nieruchomości, budownictwa oraz akustyki, jak również wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ochrony przed hałasem, opracowania centrum (...) i przeglądu ekologicznego portu lotniczego im. F. C. w W., albowiem przeprowadzenie powyższych dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron mając na uwadze, że dowód ten ma w istocie charakter pomocniczy i może być przeprowadzony wyjątkowo, gdy w świetle oceny Sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną było utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) rozporządzeniem nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku, a także fakt, iż nieruchomość powoda została włączona w ten obszar. Nie budzi wątpliwości także okoliczność, iż na mocy uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...)

z dnia 20 czerwca 2011 roku przedmiotowa nieruchomość nadal znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W..

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było natomiast to, czy rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, czy to uchwała wprowadziła ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości stanowiącej przedmiot sprawy, a co tym idzie, czy upłynął 2 – letni termin określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z tej nieruchomości od dnia wejścia w życie regulacji powodującej to ograniczenie.

Zgodnie z treścią art. 129 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2013.1232), jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę, przy czym szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Z powyższymi roszczeniami, stosownie do treści ust. 4 powołanego artykułu, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Podstawą do domagania się powyższych roszczeń może być ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości poprzez stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Według art. 129 ust. 2 powołanej ustawy Prawo ochrony środowiska ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jest bowiem także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania (wyrok SN z dnia 6 maja 2010 roku, II CSK 602/09). W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści aktu ustanawiającego ten obszar (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie tego aktu dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 w związku z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym – hałasu. Roszczenia właścicieli poddane zostały przy tym szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. 129 ust. 4 tej ustawy.

Nie ulega wątpliwości, iż rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. F. C., wewnątrz którego znalazła się nieruchomość powoda, a na skutek zmiany przepisów prawa Sejmik Województwa (...) w dniu 20 czerwca 2011 roku podjął nową uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

W ocenie Sądu, przepisy rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku. Zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa wprowadzona ustawą z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 roku, Nr 175, poz. 1462) nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku, albowiem w przypadku zmiany treści przepisu, polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą. Także zmiana formy aktu na uchwałę w miejsce rozporządzenia wprowadzona powyższą ustawą nie spowodowała utraty mocy rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku, bowiem w art. 47 ust. 2 wskazano, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (wyrok SN z dnia 06 maja 2011 roku II CSK 421/10, LEX nr 863961, z dnia 25 maja 2013 roku, I CSK 509/11, wyrok WSA z dnia 31 sierpnia 2009 roku w sprawie IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044).

Argumentację potwierdzającą słuszność powyższego wyводу odnaleźć można także w uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. F. C. w W., z którego wynika wprost iż „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej”. Zgodnie z art. 47 ust. 2 te same ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje ([http://www.mazovia.pl/sejmik/uchwały-sejmiku/uchwała,2022,\(...\).html](http://www.mazovia.pl/sejmik/uchwały-sejmiku/uchwała,2022,(...).html)).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., która nie wprowadziła w stosunku do nieruchomości powoda żadnych nowych ograniczeń. Tym samym zdaniem sądu upłynął, określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska, dwuletni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, w czasie którego powód mógł wystąpić z roszczeniami dochodzonymi w pozwie. Wskazać przy tym należy, iż przepis art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska jest przepisem szczególnym, podlegającym ścisłej wykładni. Konstytuuje on uprawnienie limitowane w czasie, tj. ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie wygasa. Wystąpienie z roszczeniem w przewidzianym ustawą terminie jest podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Skoro zatem powód z takim roszczeniem nie wystąpił do pozwanego w ustawowym terminie, powództwo podlegało ono oddaleniu, bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w szerokim zakresie.

Wskazać jednocześnie należy, iż ocena charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska była przedmiotem rozważań ujętych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 roku (II CSK 216/08), w którym Sąd ten wyjaśnił i szeroko umotywował stanowisko, akceptowane także przez skład orzekający w niniejszej sprawie, iż: „Termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia.” Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 roku (II CSK 578/12) wskazano, że „termin z art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska muszą zostać zgłoszone obowiązującemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem”.

Nieruchomość powoda została objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Gdyby przyjąć, iż ograniczenia stanowiące podstawę roszczeń powoda w związku ze spadkiem wartości stanowiącej przedmiot sprawy nieruchomości oraz z tytułu niezbędnych kosztów koniecznych do wykonania izolacji akustycznej budynku, rzeczywiście powstały, to miało to miejsce już w chwili wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50, tj. w dniu 25 sierpnia 2007 roku, nie zaś z chwilą wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku. W konsekwencji, termin do zgłaszania ewentualnych roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska upłynął dla powoda w dniu 25 sierpnia 2009 roku, tj. z upływem 2 lat od daty wejścia w życie powyższego rozporządzenia.

Skoro powód, co jest bezsporne, nie zgłosił swoich roszczeń odszkodowawczych w terminie określonym w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska, nie może budzić wątpliwości, że roszczenie o wyrównanie utraty wartości ich

nieruchomości oraz zapewnienie kosztów niezbędnych do wykonania izolacji akustycznej powiązanych przyczynowo z wprowadzeniem wokół lotniska obszaru ograniczonego użytkowania zgłoszone w niniejszej sprawie nie może być przez niego skutecznie dochodzone.

Jak wprost wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 roku (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892), którego pogląd tutejszy Sąd w całości podziela, w związku z tym, że art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie tego przepisu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 listopada 2013 roku, VI ACa 682/13).

Analizując i oceniając całokształt okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że porównanie ograniczeń w stosunku do nieruchomości powoda obowiązujących w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku oraz w obszarze ograniczonego użytkowania na podstawie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku wskazuje, że wejście w życie powyższej uchwały nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z przedmiotowej nieruchomości, mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po jego stronie. Natomiast ograniczenia dotyczące konieczności dostosowania istniejących budynków znajdujących się w obszarze ograniczonego użytkowania są takie same w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonym uchwałą z 2011 roku jak te, które istniały w obszarze ograniczonego użytkowania z 2007 roku. Zgodnie bowiem z § 6 uchwały z dnia 20 czerwca 2011 roku w obszarze ograniczonego użytkowania w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy. Takie same ograniczenia istniały w obszarze ograniczonego użytkowania z 2007 roku (§ 5 rozporządzenia nr 50).

W tym stanie rzeczy, w świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, niewątpliwie zmiana aktu prawnego w przedmiocie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. nie wpłynęła w żadnej mierze na sytuację nieruchomości powoda i nie podstaw do uznania, iż spowodowała dalsze obniżenie wartości nieruchomości powoda z uwagi na zwiększenie ograniczeń, bądź konieczność poniesienia dalszych kosztów i nakładów koniecznych do wykonania izolacji akustycznej budynku położonego na przedmiotowej nieruchomości.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2010 roku (I CSK 86/10, LEX nr 8185541) „nie każda zmiana ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska, lecz jedynie taka nowelizacja lub zmiana, która dotyczy danej nieruchomości”. Powyższa zasada dotyczy w tym samym stopniu zmiany polegającej na nowelizacji danego aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego zastępującego jeden obszar ograniczonego użytkowania innym. Przyjęcie, iż każda zmiana obszaru ograniczonego użytkowania, czy to materialna, czy też formalna (np. zmiana organu, zmiana formy aktu prawnego) rozpoczyna bieg terminu od nowa, niweczyłoby niewątpliwie cel ustawodawcy przyświecający mu przy wprowadzeniu art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony, określenie 2 – letniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się z zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, iż roszczenia nie będą się pojawiać w przyszłości, co umożliwi prowadzenie przewidywalnej polityki finansowej. Należy zatem przyjąć, iż bieg terminu do występowania z roszczeniami na podstawie powołanego wyżej art. 129 rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków.

W związku z powyższym uznać należy, iż zgłoszone w złożonym w niniejszej sprawie pozwie roszczenia odszkodowawcze powoda są bezpodstawne i podlegają oddaleniu z uwagi na fakt, iż dla nieruchomości powoda wejście

w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania nie skutkuje żadnymi nowymi ograniczeniami w stosunku do poprzednio obowiązującego obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku, a od wejścia w życie tego rozporządzenia upłynął 2 – letni termin na dochodzenie roszczeń.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013.490), obciążając przegrywającego sprawę powoda kosztami zastępstwa prawnego poniesionymi przez pozwanego w wysokości 3.600 zł oraz kwotą 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.